

Jofre Domènech

2018: consolidem-nos!

Ja han passat tres mesos des del que podem anomenar els Fets d'Octubre. Només d'iniciar aquell mes, que s'escriurà de diversos colors als diversos llibres d'història, els catalans vam poder votar en referèndum si volíem que la nostra nació es constituís en un Estat independent en forma de República. La victòria del sí fou aclaparadora i, en conseqüència, el Govern (encara autònom) de la Generalitat va fer allò que tocava: portar a la màxima seu de la democràcia catalana, el Parlament, el dia 27, la resolució que transformava la voluntat

del poble expressada a les urnes en una declaració política. Així doncs, el mandat democràtic es feu realitat. Al mateix moment que la nos-

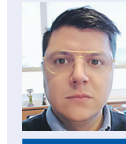
La mentida d'Espanya sempre té l'ombra llarga

tra cambra votava tal resolució, l'Estat, que fins llavors tenia ple poder sobre la nostra terra, en forma de repressió i de documents mullats i esquitxats, diguem-ne Constitució, tramitava el cop d'Estat entre un Se-

nat rialler i una justícia injusta i polititzada i es disposava a destituir el Govern provisional de la ja declarada República. El pas de l'autonomia a l'estat independent no es feu, doncs, efectiu. La manca de diàleg històric del nacionalisme castellà, que segons ells no existeix, tornava a sortir de sota terra i evitava que la voluntat dels ciutadans catalans es portés a la realitat. Després, aquest nacionalisme de taverna tornà a fer de les seves, portant les nostres obres de Sixena a la seva zona de confort, empresonant el nostre Govern o llençant-lo cap a l'exili, imposant el castellà a l'administració... Res que

variés massa d'allò que els nostres avantpassats ja havien vist amb el Tractat dels Pirineus i el Decret de Nova Planta; la mentida d'Espanya sempre té l'ombra llarga. Tot i així, però, el tret els va sortir per la culata. En les seves eleccions del 21 de desembre, imposades per ells perquè guanyessin ells, el poble de Catalunya, fidel altra volta a la llibertat, va tornar a donar la majoria als diputats i partits pro-república i va tornar a restituir el Govern Legítim. La finalització del 2017 va ésser un temporal contra vent i pedra. Que el 2018 sigui més asolellat, tot i que la brisa sempre bufarà i que ens consolidem. És el nostre mandat expressat democràticament en tres ocasions. El 2018, consolidem-nos!

LA PICOSSADA

Joan Foguet

Artur Mas, el 129

Diuen que els periodistes hem de ser objectius. Sempre m'ha semblat una absurditat: ens porta al cinisme més radical o bé a la covardia més roïna perquè es disfressa de professionalitat. Dic això perquè sóc periodista i admiro Artur Mas i Gavarró, 129è president de la Generalitat de Catalunya. Ja està dit.

No el conec gaire. Però les vegades que hi he tractat sempre m'ha convençut. Ell mateix vull dir, més enllà de la política. La seva biografia és atípica i això incomoda. Un home de ferro colat. Perseverant, per no dir tossut. I imprescindible per entendre la Catalunya d'avui, governant només dues vegades, i amb àmplia obra, tot i haver guanyat cinc cops les eleccions. Sovint se l'ha titllat d'inflexible i ha estat el polític català amb millors recursos tàctics que hem conegut des de Macià.

Ha estat un dels polítics més atacats, que jo recordi, dins i fora. Assenyalat per covardia o falta d'ideals, al·lucinant. Un gestor, diuen. Tot i la capacitat gestora, és de fer, més que de dir. D'imaginar sense somiar, de dibuixar més que de pintar. És sense cap mena de dubte un dels pares del catalanisme modern i un dels transmissors de l'independentisme seriós a gran part de la societat catalana.

Un altre pas al costat. Enfortint el president Puigdemont. Generositat i estratègia personal per enfrontar-se a tres causes judicials, no li perdonen la paternitat del 9N i d'haver arribat on hem arribat. Espero que torni, quan vulgui, a la seva manera.

port al seus enemics naturals només amb l'esquer de que també volen seguir sent espanyols, podria redimir-los de cara a la història. Crec, però, que ja és massa tard, i que els temps en els que tenien aquell paper fonamental a Ripoll, a Barcelona i a Catalunya, no tornaran mai més. Ells s'ho han perdut.

Daniel Palomerès
METGE I ESCRIPTOR

Incomprensible

No cal ser gaire vell per recordar una època en la que el PSC era hegemònic a Ripoll i a altres poblacions de la comarca. Fa poc, en una entrevista a *El Ripollès*, un polític local i antic parlamentari que va representar aquell lideratge, mostrava l'allunyament del que havia estat el seu partit, del qual en certificava la quasi desaparició. El Partit dels Socialistes de Catalunya també havia encapçalat l'ajuntament de Barcelona i va presidir la Generalitat en temps de Maragall i Montilla. Era, per tant, una peça sòlida de l'entramat sociopolític català. Seria injust negar-li les aportacions que va fer o que va contribuir a fer per la consolidació del país: l'ensenyament, la cultura, la llengua, l'urbanisme, la sanitat, la informació, els Jocs

Olimpícs. Fa encara no una dècada que va promoure un nou estatut que havia de millorar l'autonomia del país. Què ha passat amb aquell partit d'esquerres i catalanista, vertebrador d'una societat diversa i moderna? Per què tantes

Què ha passat amb aquell partit d'esquerres i catalanista, vertebrador d'una societat diversa i moderna?

persones, que fa trenta anys li van mostrar simpatia, se'n senten ara a les antípodes? Per què tantíssims militants, molts d'ells de renom, han estripat el carnet? Evidentment, no tinc una resposta cas per cas, però la meua percepció és que cada cop més, aquell partit es va anar convertint

en una mena de delegació regional del PSOE. Ja amb les esmenes al text de l'estatut, molts catalans ens vam sentir humiliats, quan la sentència ens va donar la impressió que Espanya pesava més que Catalunya. I encara recentment,

quan hem comprovat que el PSOE donava suport amb la seva abstenció a la presidència de Mariano Rajoy (cert que amb l'inútil vot en contra dels parlamentaris catalans), i amb el seu suport a l'aplicació de l'article 155, ja no és que ens en sentim apartats, és que molts hem comprovat que el PSC és un adversari i no un aliat. Això sí, ells manifesten que les mesures de presó que s'han aplicat als legítims polítics catalans són desproporcionades. Només això? Ja em perdonaran. Són presos polítics sense discussió i, estic d'acord amb qui ho hagi dit, són hostatges amb els quals es pretén condicionar el futur de Catalunya. Però hi ha un fet tant o més greu que aquests. El PSC és actualment un partit que no fa ni deixa fer. No crec que s'hagi analitzat amb realisme i franquesa els resultats obtinguts per Ciudadanos en les darreres eleccions, en feus que eren habituals del socialisme. Els taronges van néixer sense ideologia der cap mena. El seu únic motor era l'anticatalanisme.

A Catalunya sempre hi ha hagut anticatalanistes. Alguns eren forasters, provinents de l'atàvica administració espanyola desplaçada a Catalunya, que mai no es van integrar, altres eren catalans que, sobretot després de la guerra, es van apuntar a l'espanyolisme dels vencedors, però en canvi no hi havia, entre la immigració massiva dels anys cinquanta i seixanta, un esperit anticatalanista. Era una classe obrera i mitjana, d'origen espanyol, molt maltractada en les seves regions d'origen, que va trobar aquí una vida millor i que va establir una forma d'immersió social i econòmica en la societat d'acollida, que va ajudar que el país prosperés. Molta d'aquesta població, d'una manera que a mi em sembla incomprensible, ha acabat votant un partit ranci, tot i ser tan jove, destructiu, ressentit, més papista que el Papa, còmplice per omissió de la corrupció del PP, hereu d'aquells cacics de sempre, dels bancs i de les grans empreses, que té l'auspici del personatge més sinistre del postfranquisme, José Maria Aznar, només perquè creuen o algú els ha convençut que ser anticatalanista era el que els convenia. Aquí és on la dimissió nacional i ideològica del PSC i la seva nefasta submissió al PSOE han fet mal. I amb això no vull negar ni ocultar els errors que des del sobiranisme s'hagi pogut cometre.

Jo, que a aquestes alçades voldria no situar al mateix nivell al PSC i a Ciudadanos, crec que, en el cas del primer, només una feina molt intensa i acurada, porta a porta, d'explicació de com en van d'enganyats molts del votants del partit de Rivera i d'Arrimadas, i com n'és d'absurd que donin su-

Divuitè aniversari Eduard Soler i Font

El Patronat i el col·lectiu professional de la Fundació Eduard Soler, en memòria del nostre fundador i mecenes, que ens deixà el 9 de gener de 2000.

Ripoll, gener de 2018